

Arrest

nr. 146 574 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 24 december 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing wordt op 27 maart 2014 bij arrest nr. 121 562 verworpen door de Raad.

Op 25 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 november 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing, die verzoekende partij op 11 december 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.09.2014 werd ingediend door :

S., S. (...) (N° R.N. 084101152410)

Geboren te K. (...) op (...)

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...) Alias: A. S., S. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Mevrouw verklaart in België te verblijven sedert december 2011. Mevrouw bood zich aan voor de ambtenaar van de burgerlijke stand om te huwen met mijnheer A. B. (...), maar het huwelijk werd geweigerd. Op 12.09.2014 werd een vordering ingeleid bij de Burgerlijke Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven om het huwelijk te doen erkennen. Er is nog geen rechtsdag voor behandeling van deze vordering bepaald. Mevrouw vraagt om verder in het Rijk te kunnen blijven voor een goede rechtsbedeling en om haar rechten te vrijwaren.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw verblijft illegaal op het Belgisch grondgebied. Mevrouw startte op 09.12.2011 een asielpcedure op. Deze procedure werd afgesloten op 31.03.2014. Mevrouw betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 15.01.2014. Er werd haar uitstel verleend tot 19.04.2014. Mevrouw had m.a.w. gevolg moeten geven aan dit bevel. Mevrouw heeft verder geen toelating verkregen om nog verder op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Mevrouw geeft niet aan wat haar belet om tijdelijk terug te keren naar Marokko om zich daar tot de Belgische ambassade te richten. Ze kan aan de Belgische ambassade melden te willen huwen met mijnheer A. (...) die in België over een verblijfstitel beschikt. Ze kan de procedure om een verblijfstitel te verkrijgen opstarten vanuit Marokko. Mevrouw toont niet aan dat het niet mogelijk is of dat het bijzonder moeilijk zou zijn. Het beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is niet schorsend. Mevrouw kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Mevrouw verblijft illegaal op het Belgisch grondgebied en dient het Belgisch grondgebied te verlaten. Alle elementen van integratie kunnen voorgelegd worden aan de Belgische ambassade. Indien mevrouw geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, riskeert zij een inreisverbod.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

Op 27 november 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt op 11 december 2014 aan verzoekende partij betekend.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.1.1. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Immers:

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

“Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Een terugkeer naar Marokko zou voor verzoekster haar recht op eerbiediging van haar privé- , familie- en gezinsleven schenden in de zin van art. 8 EVRM.

Verzoekster is sinds 15.06.2010 gehuwd met dhr. A. B. (...), afkomstig uit de Gazastrook. Haar echtgenoot werd als staatloze erkend en beschikt over een regelmatige verblijfstitel. Momenteel wonen zij samen te Averbode.

Indien verzoekster verplicht wordt terug te keren naar Marokko, zou de gezinscel doorbroken worden.

In haar nota stelt verwerende partij ten onrechte dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat zij door de bestreden beslissing verplicht zou worden naar Marokko terug te keren.

Strikt genomen houdt de bestreden beslissing inderdaad geen verwijderingsmaatregel in, doch het niet aanvaarden van het bestaan van buitengewone omstandigheden verplicht verzoekster haar aanvraag op de Belgische ambassade in Marokko in te dienen. De facto wordt zij dus wel verplicht naar Marokko terug te keren.

Verder stelt verwerende partij ten onrechte dat er geen sprake kan zijn van een duurzaam gezinsleven. Ten onrechte stelt verwerende partij dat de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd heeft het huwelijk te erkennen aangezien het een schijnhuwelijk betreft.

In de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt nergens vermelding gemaakt van (een vermoeden van) een schijnhuwelijk. De voornaamste reden dat geweigerd werd het huwelijk dd. 04.04.2014 te erkennen, is dat het huwelijk dd. 15.06.2010 te Gaza nog niet ontbonden was. Het huwelijk dd. 15.06.2010 wordt nota bene niet als wettelijk beschouwd.

Uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand blijkt wel dat het bestaan van het huwelijk dd. 15.06.2010 niet wordt betwist. Bijgevolg wordt evenmin betwist dat verzoekster een duurzame relatie heeft met dhr. A. B. (...). Zij is immers reeds bijna vijf jaar, al dan niet wettig, gehuwd.

Verzoekster bewijst wel degelijk het bestaan van een beschermingswaardige relatie en van een duurzaam gezinsleven.

Daarbuiten zijn er nog andere redenen voorhanden die het voor verzoekster feitelijk onmogelijk maken terug te keren naar Marokko.

Zij heeft getracht om een verblijfsmachtiging op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot te bekomen doch zoals gezegd heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven geweigerd het huwelijk dd. 04.04.2014 te erkennen. De ambtenaar van de burgerlijke stand deelde dit mee per aangetekend schrijven dd. 05.06.2014.

Op 12.09.2014 heeft verzoekster een vordering ingeleid bij de Burgerlijke Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven om haar huwelijk te doen erkennen (art. 23 en 27 W.I.P.R.). Er is nog geen rechtsdag voor behandeling van deze vordering bepaald.

Voor een goede rechtsbedeling en om alle rechten van verzoekster te vrijwaren is het noodzakelijk dat zijzelf in België verder kan verblijven in afwachting van en tot behandeling van haar verzoek.

Verzoekster brengt als staving volgende stukken bij: kopie van de huwelijksakte dd. 15.06.2010 (met beëdigde vertaling in het Nederlands), kopie van de beëdigde vertaling van de huwelijksakte dd. 04.04.2014, kopie van de aangetekende brief van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven dd. 05.06.2014 en kopie van het verzoekschrift dd. 12.09.2014.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 8 van het EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht,*
- artikel 8 EVRM.*

Ter ondersteuning verwijst verzoekende partij naar huwelijk met dhr. [A.B.], die over regelmatig verblijf in België beschikt. Een terugkeer naar Marokko zou een doorbreking van de gezinscel betekenen. Verzoekende partij houdt verder voor dat de vordering ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Brussel om het huwelijk van verzoekende partij met dhr. [A.] te voltrekken, het voor haar feitelijk onmogelijk maakt om naar Marokko terug te keren. De gemachtigde zou met deze laatste omstandigheden geen rekening hebben gehouden en zou nagelaten hebben om een eventuele schending van artikel 8 EVRM te onderzoeken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Mevrouw verklaart in België te verblijven sedert december 2011. Mevrouw bood zich aan voor de ambtenaar van de burgerlijke stand om te huwen met mijnheer A.B. [...], maar het huwelijk werd

geweigerd. Op 12.09.2014 werd een vordering ingeleid bij de Burgerlijke Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven om het huwelijk te doen erkennen. Er is nog geen rechtsdag voor behandeling van deze vordering bepaald. Mevrouw vraagt om verder in het Rijk te kunnen blijven voor een goede rechtsbedeling en om haar rechten te vrijwaren.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw verblijft illegaal op het Belgisch grondgebied. Mevrouw startte op 09.12.2011 een asielpcedure op. Deze procedure werd afgesloten op 31 .03.2014. Mevrouw betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 15.01 .2014. Er werd haar uitstel verleend tot 19.04.2014. Mevrouw had m.a.w. gevolg moeten geven aan dit bevel. Mevrouw heeft verder geen toelating verkregen om nog verder op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Mevrouw geeft niet aan wat haar belet om tijdelijk terug te keren naar Marokko om zich daar tot de Belgische ambassade te richten. Ze kan aan de Belgische ambassade melden te willen huwen met mijnheer A. [...] die in België over een verblijfstitel beschikt. Ze kan de procedure om een verblijfstitel te verkregen opstarten vanuit Marokko. Mevrouw toont niet aan dat het niet mogelijk is of dat het bijzonder moeilijk zou zijn. Het beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is niet schorsend. Mevrouw kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Mevrouw verblijft illegaal op het Belgisch grondgebied en dient het Belgisch grondgebied te verlaten. Alle elementen van integratie kunnen voorgelegd worden aan de Belgische ambassade. Indien mevrouw geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, riskeert zij een inreisverbod.”(eigen onderlijning)

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat haar vordering, ingeleid bij de Rechtbank van eerste aanleg tegen de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, een buitengewone omstandigheid uitmaakt, laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht gemotiveerd werd dat verzoekende partij zich in het kader van deze procedure kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat, waardoor dit argument geenszins verantwoord dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing verder bekritiseert omdat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM niet zou zijn onderzocht en dat een verplichte terugkeer naar Marokko voor verzoekende partij het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM zou schenden.

Vooreerst laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij door de bestreden beslissing verplicht zou worden om naar Marokko terug te keren.

Terwijl ook dient te worden opgemerkt dat art. 8 EVRM geenszins een motiveringsverplichting oplegt, doch daarentegen de eerbiediging waarborgt van het recht op privé- en gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008)”.

Bovendien merkt verweerder op dat verzoekende partij zich in haar aanvraag dd. 25.09.2014 geenszins op haar recht op gezins- en familieleven beroepen heeft, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan worden verweten niet expliciet omtrent een mogelijke schending van artikel 8 EVRM te hebben gemotiveerd. In haar aanvraag verwijst verzoekende partij louter naar de procedure die aanhangig werd gemaakt voor de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Ten overvloede laat verweerder gelden dat verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Immers, heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd het huwelijk te erkennen aangezien het een schijnhuwelijk betreft.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een duurzaam gezinsleven.

Verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat haar gezinsleven valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verweerder laat evenwel gelden dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk om welke reden het voorgehouden gezinsleven absoluut in België dient te worden onderhouden.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel

van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermogt te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) 8/9

De weigering van de verzoekende partij haar aanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat zij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

De verweerder wijst er daarbij tot slot op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermogt zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar haar concrete situatie. Zij wijst erop dat zij op 12 september 2014 een vordering heeft ingeleid bij de burgerlijke rechtbank van eerste aanleg te Leuven teneinde haar buitenlands huwelijk, dat zij heeft afgesloten op 4 april 2014, te laten erkennen. Verzoekende partij geeft aan dat het noodzakelijk is dat zij, *“voor een goede rechtsbedeling en om alle rechten”* te vrijwaren, in België kan verblijven tijdens deze procedure.

De Raad stelt vast, bij nazicht van het administratief dossier, dat verzoekende partij in wezen het argument herhaalt dat zij reeds aanbracht ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zo wordt in voormelde aanvraag het volgende gesteld: *“er is nog geen rechtsdag voor behandeling van deze vordering bepaald doch voor een goede rechtsbedeling en om alle rechten van cliënte te vrijwaren in het noodzakelijk dat zijzelf in het Rijk verder kan verblijven in afwachting van en tot de behandeling van haar verzoek.”*

De verzoekende partij betoogt in haar synthesesmemorie opnieuw dat voormeld element het haar *“feitelijk onmogelijk”* zou maken om terug te keren naar haar land van herkomst, Marokko. De verwerende partij zou met dit element echter geen rekening hebben gehouden. Hiermee gaat verzoekende partij echter voorbij aan hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissing:

“Mevrouw geeft niet aan wat haar belet om tijdelijk terug te keren naar Marokko om zich daar tot de Belgische ambassade te richten. Ze kan aan de Belgische ambassade melden te willen huwen met mijnheer A. (...) die in België over een verblijfstitel beschikt. Ze kan de procedure om een verblijfstitel te verkrijgen opstarten vanuit Marokko. Mevrouw toont niet aan dat het niet mogelijk is of dat het bijzonder moeilijk zou zijn. Het beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is niet schorsend. Mevrouw kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat.”

Deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden niet *in concreto* weerlegd door de verzoekende partij. De verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat ze in de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen. Door het reeds door de gemachtigde beoordeelde argument te herhalen en te volharden in haar betoog dat de lopende procedure haar belet om terug te keren naar Marokko, weerlegt verzoekende partij de

concrete motivering in de bestreden beslissing niet. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij vervolgens stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten “om een eventuele schending van art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel”, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift haar beroep beperkt heeft tot de beslissing van de gemachtigde van 27 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij immers op bladzijde 1: “Verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift ter indiening van een *BEROEP TOT NIETIGVERKLARING* over te maken op grond van artikel 63 juncto 39/2 §2 van de Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij het verzoek om machtiging tot verblijf o.b.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard dd. 27.11.2014 (bijlage 1).” Dit wordt bevestigd in haar synthesesmemorie waar ze stelt dat: “Op 27.11.2014 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken n.a.v. het verzoek tot machtiging om verblijf o.b.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 22.09.2014 een beslissing genomen tot onontvankelijkheid. Dit is de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 11.12.2014.” Bijgevolg mist het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing omtrent artikel 8 van het EVRM had dienen te motiveren, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM op zich niet als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hieromtrent niet gemotiveerd te hebben.

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij met haar partner een gezinsleven aannemelijk maakt, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in wezen enkel inhoudt dat de verzoekende partij slechts tijdelijk het land dient te verlaten. Zij heeft immers mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het vermeende gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij in haar betoog niet aan dat haar gezinsbanden in dit geval onherstelbaar zullen worden beschadigd. Bovendien wijst de Raad erop dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar – voorgehouden – partner en dat zij op die wijze het gezinsleven met hem verder kan onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M. E. v. Zweden, par. 100).

Waar de verzoekende partij stelt “Verder stelt verwerende partij ten onrechte dat er geen sprake kan zijn van een duurzaam gezinsleven. Ten onrechte stelt verwerende partij dat de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd heeft het huwelijk te erkennen aangezien het een schijnhuwelijk betreft. In de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt nergens vermelding gemaakt van (een vermoeden van) een schijnhuwelijk. De voornaamste reden dat geweigerd werd het huwelijk dd. 04.04.2014 te erkennen, is dat het huwelijk dd. 15.06.2010 te Gaza nog niet ontbonden was. Het huwelijk dd. 15.06.2010 wordt nota bene niet als wettelijk beschouwd. Uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand blijkt wel dat het bestaan van het huwelijk dd. 15.06.2010 niet wordt

betwist. Bijgevolg wordt evenmin betwist dat verzoekster een duurzame relatie heeft met dhr. A. B. [...]. Zij is immers reeds bijna vijf jaar, al dan niet wettig, gehuwd.”, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nergens gesteld wordt dat er *in casu* sprake is van een schijnhuwelijk. In de bestreden beslissing wordt slechts vastgesteld dat het huwelijk van de verzoekende partij niet door de ambtenaar van de burgerlijke stand erkend werd, dat hiertegen beroep aangetekend werd bij de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, maar dat voormelde procedure geen schorsende werking heeft en dat de verzoekende partij zich in voormelde beroepsprocedure kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat waardoor haar procedure bij de rechtbank van eerste aanleg geen buitengewone omstandigheid is. Wederom mist het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag. In de nota met opmerkingen wordt weliswaar gesteld dat het ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd heeft het huwelijk te erkennen aangezien het een schijnhuwelijk is, doch vermeldingen in de nota met opmerkingen kunnen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoekende partij uiteenzet waarom haar huwelijk niet erkend werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, wijst de Raad op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAESE, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Luidens artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR kan *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. *In casu* heeft de verzoekende partij beroep aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft, om weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde niet ontvankelijk is.

De verzoekende partij toont middels voormeld betoog niet aan dat de gemachtigde zich bij het nemen van zijn beslissing niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken of dat hij zich heeft gebaseerd op onjuiste gegevens. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS